

Fiber Art & Fine Art

Tisztelt Rector és Kurátor Asszonyok, Főtitkár Úr és Akadémiai tisztségviselők,
Kedves Vendégek, Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Napjainkban a művészetről folyó elméleti diskurzus legfontosabb témái közé tartozik a műalkotás fogalmának meghatározása és a művészettörténet tudományágának létjogosultsága. Első hallásra azt gondolhatnánk, hogy ez a két kérdéskör egy szűk elméleti szakma szórszálhasogató belügye, hiszen ki vonná kétségbe, hogy műalkotások minden korábbinál nagyobb számban vesznek körbe minket mostanában és ki kérdőjelezné meg, hogy a művészettörténet elsődleges alapanyagát eddig is a műalkotások jelentették. Mindez tökéletesen igaz addig a pontig, amíg nem kerül bele a kontextusba az a nagyhatású jelző, hogy KORTÁRS.

Dear Mrs Rector and Mrs Curators, Mr. Secretary-General and Academic officials,
Dear Guests, Ladies and Gentlemen!

Nowadays, the definition of the notion of a work of art and the *raison d'être* of the discipline of art history are among the most important topics in the theoretical discourse on art. At first glance, one might think that these two questions are the hair-splitting internal affairs of a narrow theoretical profession, since who would doubt that works of art surround us in greater numbers than ever before and who would question that works of art have always been the primary constituent of art history. All of this is perfectly true until the powerful adjective CONTEMPORARY is inserted into context.

A kortárs művészet megváltoztatta a művészetről alkotott hagyományos felfogásunkat oly módon, hogy a mindeddig használatos fogalmaink már nem rendelkeznek egzakt jelentéssel és nem vonatkoznak meghatározott entitásokra. A művészet történetének lineáris folyamata ugyanabban az ismert mederben csörgedezik tovább, de az áramlást alkotó elemek haladási iránya már cseppet sem lineáris. Ez a legszilárdabb gyakorlati tapasztalatunk a kortárs művészetben, ezért irányítjuk figyelmünket minden kortárs elméletalkotásban az elemi részek és alkotóelemek egyedi sajátosságaira.

Contemporary art has changed our traditional understanding of art in such a way that the concepts we used until now no longer have exact meanings and do not apply to specific entities. The linear stream of the history of art continues to run in the same well-known bed, but the direction of progress of the elements that make up the flow is no longer linear at all. This is our most solid practical experience in contemporary art, which is why we direct our attention in all contemporary theorizing to the unique characteristics of individual parts and components.

Elmélet és gyakorlat szintézisét tárja elénk a kortárs művészetben a most nyíló kiállítás. Azt a fogalmi egészet, amit a képzőművészet, az iparművészet vagy a design szóval jelölünk, egy kitüntetett alkotóelem perspektívájából mutatják be a kiállított művek. Ez pedig nem más, mint az elemi szál, amely a legkisebb oszthatatlan egysége és egyetlen közös tényezője a műalkotásoknak. Nem a műfaji kategória határozza meg a részelemek típusát és tulajdonságát, amelyekből kompozíció jön létre, hanem éppen fordítva, az elemi szál és az elemi szállal végzett művelet végeredménye rendeli egy csoportba a műalkotásokat.

The exhibition that is opening now presents a synthesis of theory and practice in contemporary art. The conceptual wholeness, which is denoted by the words fine art, applied art, or design, is presented from the perspective of a distinguished component in the exhibited works. And this is none other than the fiber, which is the smallest indivisible unit and the only common factor of works of art. The genre does not determine the type and properties of the parts from which a composition is created, on the contrary, the fiber and the end result of the operation with the fiber classify the works of art into a category.

Az imént a művészettörténet lineáris folyamatára használt képet felidézve, azt mondhatjuk, hogy az áramlás alkotó elemei visszafelé folynak, mégis a művészet által kijelölt mederben haladnak tovább. Ez a jelenség az, amit a hétköznapi szóhasználatban a műfajhatárok elmosódásának vagy a műfajok átjárhatóságának szoktak nevezni, ám valójában ezek a körülírások alkalmatlanok a kortárs művészetben, mert éppen azt a szemléletet tükrözik a szóhasználat logikai struktúrájával, amellyel szemben síkra száll a kortárs művészet. Csak művészet van, nincsenek műfajok.

Recalling the aforementioned image for the linear process of art history, we can say that the constituent elements of the process flow backwards, yet they continue along in the channel designated by art. This phenomenon is what in everyday usage is called the blurring of genre boundaries or the penetrability of genres. But in fact, these descriptions are inappropriate in contemporary art, because they reflect the very approach to the logical structure of word usage, which contemporary art challenges. There is only art, there are no genres.

A Fiber Art & Fine Art kiállítás éppen ezért egy merész, de kockázatos vállalkozás, mert őszinte. Ám ez a kortárs művészet talán egyetlen meghatározható tulajdonságát leíró jelző. Nem mímeli, hogy az iparművészetben van tervezőművészet, hogy a képzőművészetben van újra-teremtés, hogy a designban van funkcionalizmus, helyette azt nyilatkoztatja ki, hogy a műalkotások csak a művészet ontológiai kategóriájában érvényesek, minden egyéb osztályozás legfeljebb technikai és technológiai kategorizálásra való. Ezért van napjainkban rendkívül fontos szerepe a művészetnek. Ha részegység határoz meg egy fogalmat az kevesebb, mint az egész, viszont a kortárs művészet – szemben a megelőző korok szemléletével, ontológiai státuszt akar betölteni – nem elégedhet meg kevesebbel, mint az egész.

The Fiber Art & Fine Art exhibition is therefore a bold but risky undertaking because it is honest. But this is perhaps the only defining feature of contemporary art. It does not pretend that there is design in applied art, that there is a re-creation in fine art, or that there is functionalism in design, instead, it declares that works of art are only valid in the ontological category of art, and all other classifications are at most for technical and technological categorization. That is why art plays an extremely important role nowadays. If a sub-unit defines a concept, it is less than whole unity, but contemporary art, contrary to the view of previous ages, wants to engage an ontological status and therefore cannot be satisfied with less than whole unity.

Ha pusztán a művészet önreflexiója volna az egyetlen alapgondolat, amely alkotásra készítette a Lodzi Képzőművészeti Akadémia tanárait és diákjait, már az érdemessé tenné a kiállítást arra, hogy kiemelt figyelemmel fogadjuk, mert – ahogy korábban említettem – a művészet által a létezés elementáris kérdéseit ragadhatjuk meg, és mi volna érdekfeszítőbb téma, mint mi magunk, vagy ami rólunk szól. De mindezen túlmenően ki kell emelnem az alkotók által használt vizuális nyelv frissességét és elevenségét, ami ügyet sem vet a tradicionális esztétika látványvilágára. Egyetlen kritérium érvényesül, amely a forma és tartalom szétválaszthatatlan egységének kvalitását veszi csak tekintetbe.

If only the self-reflection of art was the basic idea that brought about the teachers and students of the Lodz Academy of Fine Arts to create, that alone would make the exhibition worthy of special attention. Because, as I mentioned earlier, through art we can grasp the elementary questions of existence and what could be a more interesting topic than ourselves or what is about us. But in addition to all this, I have to highlight the freshness and liveliness of the visual language used by the creators, which does not obey the visuals of traditional aesthetics. There is only one criterion that takes into account the quality of the inseparable unity of form and content.

Így válik érthetővé, hogy az elemi szál egyszerre a gondolkodásmód rendszere és a kifejezésmód eszköze. Ha pedig ez az immateriális és materiális alkotóelem ellentmondásoktól mentesen és következetesen nyilvánul meg az alkotásban, akkor

születik új műalkotás. Ennek lehetünk most szemtanúi. Ha van értelme a kortárs művészetnek, akkor az nem más, mint új műalkotás létrehozásának imperativusa, azokkal a feltételekkel és tulajdonságokkal, amiket ezen a kiállításon láthatunk: a) reflektál a jelenre, b) anyag és technika nem eszköz, hanem cél, c) filozófiával rendelkezik, nem esztétikával.

In this way, it becomes clear that fiber is both a system of thinking and a means of expression. And if this immaterial and material component manifests itself consistently and without contradictions in the creating project, then a new work of art is born. We can witness this now. If contemporary art has meaning, then it is nothing more than the imperative to create a new work of art, with the conditions and properties that we can see in this exhibition: a) it reflects the present, b) its material and technique are not a means but a purpose, c) it has philosophy, not aesthetics.

Ennek megfelelően a tradicionális textilművészetből jól ismert elemi szál kiszakad a múltidéző iparművészet kontextusából, ugyanakkor annak egyedi sajátosságát absztrakt jelentéssé változtatva menti át a jelenbe. Figyeljék meg, hogy a kiállított művek csaknem mindegyike a textil legelemibb tulajdonságát absztrahálja, ez pedig a kereszteződés. Az elemi szál így válik függőleges és merőleges irányokká, és az elemi szál kereszteződéseiből létrejövő textil így válik egy szellemi tartalom metszéspontjainak halmazává. Ezért marginális, hogy síkban vagy térben, falon vagy posztamensen, vagy ahogy az imént megállapítottuk, egyáltalán milyen műfajban nyeri el formáját.

For that reason, the well-known fiber from traditional textile art breaks out of the vintage and old-fashioned context of applied art, but at the same time, it saves its unique character into an abstract meaning and transfers it to the present. Notice that almost all of the exhibited works do abstract the most basic feature of textiles, and this is the intersection. This is how the fiber becomes vertical and horizontal direction, and the textile created from the intersections of the fibers thus becomes a set of intersections of intellectual content. Therefore, it is marginal whether the work of art takes shape in two-dimensional or in three-dimensional, in a plane or in space, on a wall or on a pedestal, or, as we have just laid down, in what genre at all.

Úgy vélem, hogy a Lodzi Képzőművészeti Akadémia a kortársakhoz szól, és ami, megítélésem szerint még lényegesebb, kortárs módon. Van szerencsénk ezt az egységes szemléletet most desztillált formában látni a közel 30 kiváló művész alkotásán keresztül. Nem kész receptekből főznek, nem korszerűtlen leckét mondanak fel, hanem kísérletet tesznek újat és újszerűen közvetíteni. A kísérletező művészet kifejezés addig marad csak használatban, amíg egyszer csak már nem kortárssá, hanem kánonná válnak a modern művészetben. Most még azonban kortárs, amely véleményem szerint a helyes úton jár, köszönjük a lengyel művészeknek, hogy

társutassá szegődhetünk ezen az úton, mert nagy szüksége van a hazai művészetnek a kortárs szemlélet megerősítésében.

I believe that the Academy of Fine Arts in Lodz speaks to contemporaries, and what is even more important, in my opinion, in a contemporary way. We are lucky to see this unified approach in a distilled form through the works of nearly 30 excellent artists. They don't cook from ready-made recipes, and they don't repeat out-of-date lessons, but they try to convey something new and innovative. The term "experimental art" will only remain in use until it becomes canon in modern art instead of being contemporary. Now, however, it is still contemporary art, which in my opinion is on the right path, we thank the Polish artists that we can be companions on this path, because Hungarian art is very much in need of strengthening the contemporary approach.

Keppel Márton